

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2267/2026
26.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Крстић, адвокат из ..., против противника предлагача Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност, одлучујући о ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 626/25 од 27.11.2025. године, на седници одржаној 26.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 626/25 од 27.11.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија противника предлагача изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 626/25 од 27.11.2025. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Врању Р1 63/24 од 21.05.2025. године, ставом првим изреке, обавезан је противник предлагача да предлагачима исплати накнаду за експроприсану непокретност – катастарску парцелу број ..., под културом шума, 3-класе, укупне површине 374м², уписане у ЛН бр. ... КО ..., у укупном износу од 56.100,00 динара, односно сваком од предлагача по 18.700,00 динара, сходно њиховим уделима на парцели, све са законском затезном каматом од 21.05.2025. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев предлагача за исплату законске затезне камате на досуђени износ из става првог изреке од 56.100,00 динара, за период од 20.02.2025. године до 20.05.2025. године. Ставом трећим изреке, обавезан је противник предлагача да предлагачима исплати накнаду за трајне засаде – дрвну масу на означеној парцели, у укупном износу од 141.372,00 динара, односно сваком од предлагача по 47.124,00 динара, сходно њиховим уделима на парцели, све са законском затезном каматом од 21.05.2025. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев предлагача за исплату законске затезне камате на досуђени износ из става трећег изреке од 141.372,00 динара, за период од 20.02.2025. до 20.05.2025. године. Ставом петим изреке, противник предлагача је обавезан да предлагачима накнади трошкове ванпарничног поступка од 122.140,00 динара са законском затезном каматом од извршности решења до исплате.

Решењем Вишег суда у Врању Гж 626/25 од 27.11.2025. године, одбијена је жалба противника предлагача и потврђено првостепено решење у ставу првом, трећем и петом изреке.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, противник предлагача је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку

Врховни суд је ценио испуњеност услова за одлучивање о ревизији предлагача као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) - ЗПП у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку - ЗВП („Службени гласник СРС“, бр. 25/82, 48/88, „Сл. гласник РС“, бр. 46/95...14/2022), па је оценио да не постоје разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажним решењем одређена је накнада за катастарску парцелу, експроприсану решењем од 15.03.2024. године за потребе Министарства одбране и накнада за дрвну масу са те парцеле и обавезан је противник предлагача, као корисник експропријације, да предлагачима исплати наведене накнаде у износима утврђеним на основу налаза и мишљења судског вештака шумарске струке. Ревизијом се указује да је потребно изузетно одлучити о ревизији, ради уједначавања судске праксе у примени чланова 42. и 47. Закона о експропријацији, односно начина одређивања висине тржишне вредности непокретности. У спроведеном поступку нижестепени судови су тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсану непокретност и дрвну масу, у смислу члана 42. став 2. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“ бр. 53/95...20/09), израженог кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о одређивању накнаде за експроприсане непокретности, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Према тој одредби, процену тржишне цене пољопривредног и грађевинског земљишта врши орган надлежан за утврђивање пореза на пренос апсолутних права на непокретностима, али то не значи да се висина накнаде не може одређивати и другим доказним средствима. Према члану 136. став 2. ЗВП, суд може да изведе и друге доказе које учесници предложе, па и да одреди вештачење, ако сматра да је то од значаја за утврђење висине накнаде, а процена пореске управе представља полазни основ за утврђивање те накнаде. Из тих разлога нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У складу са наведеним Врховни суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, који се примењује на основу члана 27. став 2. и члана 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се по закону не може изјавити.

Одредбом члана 27. став 2. ЗВП, који се примењује у овом поступку, прописано је да је у поступку у коме се одлучује о имовинско-правним стварима ревизија дозвољена под условима под којима се по Закону о парничном поступку може изјавити ревизија у имовинско-правним споровима, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

Чланом 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

С тим у вези, на ревизијски поступак у овој правној ствари сходно се примењује имовински цензус за изјављивање ревизије прописан чланом 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој правној ствари одлучивано је о накнади за експроприсано земљиште. Предлагачи се налазе у положају обичних активних супарничара и сваки од њих је самостална странка. Због тога се, код оцене дозвољености ревизије, узима у обзир вредност сваког појединог захтева (износ накнаде одређен сваком предлагачу посебно). С обзиром да тако одређена вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази ону која је меродавна за дозвољеност ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП, то је ревизија противника предлагача недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП и члана 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић